

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 18, 2013

Nummer 18, 2013

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA1726](#) 06-09-2013

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2013:3219](#) 16-08-2013

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2013:3226](#) 24-07-2013

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2013:3657](#) 04-09-2013

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2013:2663](#) 21-08-2013

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2013:3366](#) 21-08-2013

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2013:4552](#) 23-07-2013

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2013:5285](#) 12-02-2013

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming om te verhuizen alsnog afgewezen in hoger beroep; hoofdverblijf bij andere ouder

In geschil is het verzoek van moeder om haar vervangende toestemming te verlenen om met de kinderen te verhuizen naar Zeeland. De rechtbank heeft dit verzoek toegewezen. De vader is van deze beschikking in beroep gekomen. Moeder is ondertussen met de kinderen verhuisd.

Het hof overweegt als volgt. De rechter neemt een zodanige beslissing als hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt. Bij een dergelijke beslissing dienen alle omstandigheden van het geval in acht te worden genomen. In voorkomend geval kan dat er ook toe leiden dat andere belangen zwaarder wegen dan het belang van het kind, hoezeer ook dat belang een overweging van de eerste orde dient te zijn bij de te verrichten afweging van belangen. Het hof weegt de belangen als volgt tegen elkaar af.

De moeder heeft er een te respecteren belang bij terug te keren naar haar geboortestreek en daar een nieuw bestaan op te bouwen met haar nieuwe partner. Totdat zij een andere werkkring heeft gevonden, zal zij vooralsnog haar huidige baan moeten aanhouden. In de situatie dat de minderjarigen in Zeeland wonen, betekent dit dat de twee jongste kinderen een aantal dagen om 7.00 uur naar voorschoolse opvang moeten. De oudste zal dagelijks ongeveer 12 kilometer moeten fietsen om naar school te gaan.

Het belang van vader en de minderjarigen is dat zij contact met elkaar hebben en dat de vader betrokken is bij het dagelijks leven van de minderjarigen. De reisafstand van 110 km enkele reis is daarin een belemmering en erg belastend voor de minderjarigen.

Ook de woonsituatie van de minderjarigen in de woonplaats van moeder is niet ideaal nu er nog geen verbouwing heeft plaatsgevonden om extra kamers te creëren.

Indien de minderjarigen in hun vertrouwde omgeving in de woonplaats van vader zouden blijven, hebben zij niet met voornoemde ingrijpende wijzigingen te maken. Dit is met name van belang voor een van de minderjarigen die kwetsbaar is.

Bij het voorgaande betreft het hof dat de kinderen van de nieuwe partner van de moeder al ouder zijn. Dat de verhuizing noodzakelijk is, heeft de moeder onvoldoende aannemelijk gemaakt. De moeder heeft onvoldoende onderbouwd dat haar nieuwe partner gebonden is aan zijn woonplaats.

Gelet op het voorgaande wijst het hof het verzoek van de vrouw om haar vervangende toestemming te verlenen om te verhuizen alsnog af. Het hof bepaalt, overwegende dat dit anders kan komen te liggen als moeder weer in de nabijheid van de woonplaats van vader komt wonen, het hoofdverblijf van de kinderen bij vader en stelt tussen de moeder en de kinderen een zorgregeling vast. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat het de kans dat de minderjarigen na hun (korte) verblijf in de woonplaats van moeder weer erg moeten wennen in de woonplaats van vader, klein acht. Vader heeft bovendien voldoende tijd om een en ander in goede banen te leiden nu hij enige tijd is vrijgesteld van zijn werkzaamheden.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 16-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2013:3219

Zaaknummer: 200.122.896-01

Wetsartikelen: 1:253a BW

RECHTSPRAAK

Geen beëindiging gezamenlijk gezag met vader die in de cel zit

De rechtbank heeft het gezamenlijk gezag over de minderjarige kinderen van partijen beëindigd en bepaald dat voortaan alleen moeder met het gezag over de kinderen zal zijn belast. De vader, die in een penitentiaire inrichting verblijft, is van deze beslissing in beroep gekomen. Hij voert aan geen kennis te hebben gehad van het inleidende verzoekschrift waardoor de rechtbank bij haar beoordeling van onjuiste gegevens is uitgegaan, namelijk de stellingen van moeder dat de uitvoering van het gezamenlijk gezag zeer moeizaam verloopt, dat vader geen enkel contact onderhoudt met de minderjarigen en dat de vader op de vlucht is voor de politie waardoor het contact met hem wordt bemoeilijkt.

Volgens vader heeft hij, ook tijdens zijn verblijf in het buitenland, regelmatig contact gehad met moeder. Nooit heeft moeder kenbaar gemaakt dat er specifieke zaken aan de orde waren waarvoor zijn directe bemoeienis noodzakelijk was. Contact had moeder zo nodig ook kunnen leggen met de advocaat van vader. In de situatie met een andere voormalige partner van vader heeft de Rechtbank Zwolle-Lelystad het verzoek van de voormalige partner van vader tot beëindiging van het gezamenlijk gezag afgewezen.

Het hof overweegt als volgt. Gezamenlijke uitoefening van het gezag vereist dat de ouders het mogelijk maken dat beslissingen over de verzorging en opvoeding van het kind tot stand komen op een wijze die niet belastend is voor het kind en zijn veiligheid niet in gevaar brengt. In het geval ouders niet (meer) samenleven en moeizaam of niet communiceren, kan dat betekenen dat, waar nodig, de verzorgende ouder die beslissingen kan nemen die voor het dagelijkse leven en de veiligheid van (spoedeisend) belang zijn voor het kind en dat de niet-verzorgende ouder deze beslissingen niet blokkeert. Ook is het van belang dat ouders die niet in staat zijn de strijd met elkaar te staken, ten minste in staat zijn het kind buiten die strijd te houden. Indien bovengenoemde omstandigheden aanwezig zijn, zal er geen onaanvaardbaar risico zijn dat het kind klem of verloren raakt tussen de ouders. Andere redenen kunnen evenwel een wijziging van het gezag noodzakelijk maken.

In het onderhavige geval is onvoldoende aangetoond dat de afwezigheid van de vader het uitoefenen van het gezag door moeder ten nadele beïnvloedt. Niet is gebleken dat vader de

beslissingen die de moeder neemt blokkeert. Voorts is gebleken dat hij aan moeder recentelijk algemene machtigingen heeft verstrekt waarmee zij de paspoorten van de minderjarigen kan verlengen en noodzakelijke medische behandelingen kan laten verrichten bij de minderjarigen. Voorts is onvoldoende gebleken dat de minderjarigen in de strijd tussen de ouders worden betrokken. Naar het oordeel van het hof is in de onderhavige zaak geen sprake van een situatie waarbij er voor de minderjarigen een onaanvaardbaar risico bestaat dat zij klem of verloren zullen raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zal komen. Ook anderszins is het hof niet gebleken dat gezagswijziging noodzakelijk is in het belang van de minderjarigen. Het hof wijst het verzoek tot eenhoofdig gezag van de moeder alsnog af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2013:3226

Zaaknummer: 200.121.266.01

Wetsartikelen: 1:251a BW

RECHTSPRAAK

Hof heeft de grenzen van de rechtsstrijd overschreden in een alimentatiekwestie

Partijen zijn gehuwd geweest en ouders van drie kinderen die bij de vrouw wonen. De door de man te betalen kinderalimentatie is in 2010 bepaald op € 247 per maand per kind. De man verzoekt thans de kinderalimentatie op nihil te stellen op de grond dat hij in financiële problemen is geraakt en is toegelaten tot een schuldsaneringsproject. De rechtbank heeft de kinderalimentatie vervolgens bepaald op € 136 per maand per kind. De vrouw gaat in hoger beroep en het hof heeft de kinderalimentatie op nihil gesteld gezien de inkomenssituatie van de man, de aanwezigheid van vele schulden en het feit dat loonbeslag is gelegd.

In cassatie klaagt de vrouw dat het hof buiten de grenzen van de rechtsstrijd is getreden door de kinderalimentatie op nihil te zetten. Zij verwijst in dit verband naar de verklaringen van de man en zijn advocaat ter terechtzitting bij het hof inhoudende – kort gezegd – dat zij uitgaan van een kinderalimentatie van € 136 per maand per kind.

De Hoge Raad stelt voorop dat niet blijkt dat de man bij het hof (incidenteel) hoger beroep heeft ingesteld. Het hoger beroep van de vrouw strekte tot afwijzing van het inleidende verzoek van de man. In aanmerking genomen dat het inleidend verzoek van de man was gericht tegen de uitspraak van de rechtbank waarbij de kinderalimentatie was bepaald op € 247 per maand per kind, en het hoger beroep van de vrouw was gericht tegen de uitspraak van de rechtbank waarbij de kinderalimentatie was bepaald op € 136 per maand per kind, streden partijen in hoger beroep over de vraag op welk bedrag tussen € 136 en € 247 per maand per kind de kinderalimentatie moest worden vastgesteld. Het hof heeft met de op nihilstelling van de kinderalimentatie de grenzen van de rechtsstrijd in hoger beroep overschreden. De Hoge Raad vernietigt de beslissing van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA1726

Zaaknummer: 12/04712

RECHTSPRAAK

Een tijdens het huwelijk door meerdere schuldenaren ondertekende schuldbekentenis ten behoeve van een vennootschap, valt gedeeltelijk onder het toepassingsbereik van artikel 1:88 lid 1 sub c BW

De vrouw is getrouwd. Haar echtgenoot was tijdens dit huwelijk aandeelhouder van een Chinese vennootschap. Ten behoeve van die vennootschap leende de man in 2004, samen met vier andere aandeelhouders van die Chinese vennootschap, een grote som geld bij een kredietverstrekker. De aandeelhouders tekenden in dat kader allen een schuldbekentenis, waarin zij tevens verklaarden hoofdelijk aansprakelijk te zijn voor de nakoming van alle verplichtingen die voortvloeien uit de overeenkomst van geldlening. In 2012 veroordeelde de rechtbank Arnhem de man, als hoofdelijk schuldenaar, om het geleende bedrag en de verschenen rente aan de kredietverstrekker terug te betalen. De man heeft een deel van dit bedrag reeds terugbetaald. Tegen voornoemd vonnis heeft de man desalniettemin hoger beroep ingesteld.

De vrouw stelt onder meer dat voornoemde schuldbekentenis een overeenkomst is als bedoeld in artikel 1:88 lid 1 sub c BW, die zij in 2012, overeenkomstig artikel 1:89 BW, schriftelijk heeft vernietigd. Volgens de vrouw dient de kredietverstrekker daarom de executie van het vonnis van de rechtbank Arnhem te staken en hetgeen reeds door de man onverschuldigd is betaald, aan de man terug te betalen.

De rechtbank stelt in dat kader voorop dat de wetgever uitdrukkelijk heeft beoogd om zuivere overeenkomsten van geldlening niet onder het bereik van artikel 1:88 lid 1 sub c te brengen (Parl. Gesch. Inv. Boeken 3, 5 en 6, p. 27-28). Uit vaste rechtspraak van de Hoge Raad volgt voorts dat artikel 1:88 lid 1 sub c BW een restrictieve interpretatie vergt en uitsluitend geldt voor de handelingen die in dit wetsartikel worden genoemd (HR 29 november 2002, NJ 2003, 152, HR 25 april 2008, NJ 2008, 553 en HR 26 november 2010, NJ 2010, 634). Het vorenstaande brengt met zich dat het betoog van de vrouw slechts gedeeltelijk kan slagen. De rechtbank oordeelt dat de overeenkomst van geldlening voor een deel niet onder het bereik van artikel 1:88 lid 1 sub c BW valt, omdat de man zelf –

samen met vier andere aandeelhouders – die overeenkomst van geldlening is aangegaan. De

man is daardoor zelf voor 20% draagplichtig voor de nakoming van de verplichtingen uit die overeenkomst. Voor het resterende deel van de geldlening zijn de overige aandeelhouders draagplichtig en is de man alleen hoofdelijk schuldenaar. Omdat het in casu niet om een zuivere overeenkomst van geldlening gaat, valt de resterende 80% van die overeenkomst, naar het oordeel van de rechtbank, wel onder het bereik van artikel 1:88 lid 1 sub c BW. Voor dat deel van de overeenkomst heeft de man zich immers slechts hoofdelijk verbonden als medeschuldenaar en die handeling wordt expliciet in voornoemde wettelijke bepaling genoemd.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2013:3657

Zaaknummer: C-16-325080 - HA ZA 12-824

Wetsartikelen: 1:88 lid 1 sub c BW

RECHTSPRAAK

Kantonrechter stelt prejudiciële rechtsvragen aan de Hoge Raad over de procespositie van de beschermingsbewindvoerder in rechtszaken waarin de rechthebbende is betrokken

In de onderhavige procedure vordert de verhuurder ontbinding van de met de huurder gesloten huurovereenkomst en ontruiming van het gehuurde. Complicerende factor is dat de goederen van de huurder, na het sluiten van de huurovereenkomst, onder bewind zijn gesteld. De bewindvoerder heeft daarom tegen de vordering van de verhuurder een verzetdagvaarding uitgebracht. In een tussenvonnis heeft de kantonrechter zijn voornemen uitgesproken om een drietal rechtsvragen ter beantwoording voor te leggen aan de Hoge Raad, bij wijze van een prejudiciële beslissing (art. 392-394 Rv). De vraagstelling luidt als volgt:

- Kan de bewindvoerder (ex art. 1: 431 BW), door te verschijnen in een zaak (door een verzetdagvaarding uit te brengen) waarin de rechthebbende is gedagvaard, als procespartij worden aangemerkt? Zo nee, kan dat tijdens de procedure alsnog worden bewerkstelligd, bijvoorbeeld door een verklaring van de rechthebbende over te leggen, inhoudende een instemming met de verschijning van de bewindvoerder in de procedure?
- Dient de bewindvoerder te worden gedagvaard, ongeacht de vraag of de eisende partij bekend was (of behoorde te zijn) met de onderbewindstelling van de goederen van de dagvaardende partij (ervan uitgaande dat het geschil de onder bewind staande goederen betreft)?
- Dient een vordering van een verhuurder tot ontbinding van een door de rechthebbende (voor de instelling van het bewind) gesloten huurovereenkomst en tot ontruiming van het gehuurde, te worden ingesteld tegen de rechthebbende zelf of tegen de bewindvoerder? Naar het oordeel van de kantonrechter is het uitlokken van een prejudiciële beslissing noodzakelijk, omdat in de bestaande jurisprudentie geen eenduidig antwoord wordt gegeven op bovengenoemde vragen.

De bewindvoerder en de verhuurder hebben bij afzonderlijke akte ingestemd met het voornemen van de kantonrechter en kunnen zich vinden in de door de kantonrechter

geformuleerde rechtsvragen. De bewindvoerder stelt wel voor om de Hoge Raad om een nadere verduidelijking te vragen omtrent de verhouding met de vertegenwoordigings- en beheersbevoegdheid van de bewindvoerder (art. 1:441 lid 1 en 1:438 BW). De kantonrechter ziet daar de noodzaak niet van in en oordeelt dat de door hem geformuleerde rechtsvragen volledig en voldoende duidelijk zijn. Anders dan de bewindvoerder stelt, heeft in procedures met betrekking tot de wettelijke schuldsanering ook niet per definitie hoger beroep te worden ingesteld door de beschermingsbewindvoerder. De kantonrechter verwijst in dat kader naar HR 25 mei 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV4010 en ECLI:NL:HR:2012:BV4012.

De kantonrechter legt de hiervoor geformuleerde rechtsvragen ter beantwoording voor aan de Hoge Raad, bij wijze van prejudiciële beslissing en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 21-08-2013

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2013:2663

Zaaknummer: 856301

Wetsartikelen: 392 - 394 Rv

RECHTSPRAAK

Rechtbank erkent beslissing van de autoriteit van Florida, waarbij de minderjarige een dubbele geslachtsnaam kreeg toegekend

De minderjarige, geboren in Florida, werd op tweejarige leeftijd in Florida geadopteerd. In het kader van die adoptieprocedure werd tevens de geslachtsnaam van de minderjarige gewijzigd. De minderjarige draagt thans een dubbele achternaam, die bestaat uit de geslachtsnamen van beide adoptiefouders. De adoptiefouders verzoeken de rechtbank om de adoptie van de minderjarige uit te spreken, de voorgenomen geboortegegevens van de minderjarige vast te stellen en de in Florida toegekende voor- en achternaam van de minderjarige te erkennen. In de onderhavige procedure staat slechts de erkenning van de dubbele achternaam van de minderjarige ter discussie. De ambtenaar van de burgerlijke stand verzet zich tegen die erkenning op grond van het bepaalde in artikel 1:5 BW.

De rechtbank overweegt als volgt. Indien de geslachtsnaam of de voornamen van een persoon, als gevolg van een buiten Nederland tot stand gekomen wijziging in de persoonlijke staat, zijn gewijzigd en zijn neergelegd in een overeenkomstig de plaatselijke voorschriften en door een bevoegde instantie opgemaakte akte, worden de aldus gewijzigde geslachtsnaam of voornamen in Nederland erkend. Die erkenning kan niet wegens onverenigbaarheid met de openbare orde worden geweigerd, op de enkele grond dat een ander recht is toegepast dan uit de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek zou zijn gevolgd (art. 10:24 lid 1 BW). Voor de erkenning van de naamswijziging is van belang dat de desbetreffende buitenlandse instantie bevoegd was om een dergelijke beslissing te nemen en dat die beslissing door middel van behoorlijke rechtspleging tot stand is gekomen. Daarbij heeft als uitgangspunt te gelden dat de Nederlandse ambtenaar erop dient te vertrouwen dat de naamregistratie, die buiten Nederland heeft plaatsgevonden, op correcte wijze is geschied. Slechts indien de Nederlandse ambtenaar gerede twijfel heeft dat de buitenlandse regels van internationaal privaatrecht niet in acht zijn genomen, kan van dit uitgangspunt worden afgeweken.

De rechtbank ziet geen belemmeringen die de erkenning van de geslachtsnaamswijziging in de weg staan. De beslissing van de autoriteit in Florida, waarbij de voornamen en geslachtsnaam van de minderjarige zijn gewijzigd en zijn neergelegd in het aldaar opgemaakte Certification of Birth, dient naar het oordeel van de rechtbank op grond van artikel 10:24 lid 1

BW te worden erkend. De rechtbank wijst de verzoeken van de adoptiefouders toe.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-08-2013

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2013:3366

Zaaknummer: C-16-331248 - FA RK 12-6146

Wetsartikelen: 10:24 lid 1 BW en 1:5 BW

RECHTSPRAAK

Geweigerde medewerking aan DNA-onderzoek leidt tot aanname biologisch vaderschap. Rechtbank niet overtuigd van het bestaan van family life

De man verzoekt de rechtbank om vaststelling van een omgangsregeling ten behoeve van hem en de minderjarige, alsook om vaststelling van een informatie- en consultatieregeling. De man stelt dat hij de biologische vader van de minderjarige is en dat sprake is van family life. De vrouw bestrijdt beide stellingen van de man.

De rechtbank gelast een DNA-onderzoek, maar de vrouw weigert daaraan mee te werken. Volgens de vrouw treedt de rechtbank, door het bevelen van een dergelijk onderzoek, buiten de rechtsstrijd van partijen. De rechtbank deelt die visie van de vrouw niet en stelt voorop dat het de rechter vrijstaat om een deskundigenbericht te bevelen (art. 194 lid 1 Rv). Een DNA-onderzoek kan bovendien duidelijkheid verschaffen omtrent het biologisch vaderschap van de man. De rechtbank acht het voorts van belang dat de minderjarige weet van wie het afstamt. Daar komt bij dat partijen verplicht zijn om aan een deskundigenonderzoek mee te werken (art. 198 lid 3 Rv). Wanneer aan deze verplichting niet wordt voldaan, kan de rechter daaraan de gevolgtrekking verbinden die hij geraden acht. Aangezien de vrouw weigert mee te werken aan een verwantschapsonderzoek en zij het verwekkerschap van de man ook onvoldoende heeft betwist, gaat de rechtbank ervan uit dat de man de biologische vader is van de minderjarige.

Omtrent het bestaan van family life overweegt de rechtbank – onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM – dat naast biologische verwantschap tevens sprake moet zijn van 'further legal or factual elements indicating the existence of a close personal relationship'. De man dient derhalve bijkomstige omstandigheden te stellen, waaruit kan worden afgeleid dat er een nauwe persoonlijke betrekking bestaat tussen hem en het minderjarig kind (HR 02-11-2012, ECLI:NL:HR:2012:BX5798 en HR 13-07-2012, ECLI:NL:HR:2012:BW7010). Die bijkomende omstandigheden moeten zijn gelegen in de aard van de relatie met de moeder en zijn betrokkenheid bij het kind voor of na de geboorte, of in de band die tussen hem en het kind is ontstaan na de geboorte. In dat kader stelt de man dat hij een jarenlange affectieve

relatie heeft gehad met de vrouw en dat de vrouw hem ook steeds heeft geïnformeerd over het verloop van haar zwangerschap. De vrouw betwist echter uitdrukkelijk het bestaan van enige relatie tussen haar en de man. Omdat de man geen bewijs van zijn stellingen heeft aangeboden en ook anderszins niet is gebleken van omstandigheden die duiden op een nauwe persoonlijke betrekking in bovengenoemde zin, ziet de rechtbank onvoldoende aanleiding om het bestaan van family life aan te nemen. De rechtbank verklaart de man daarom niet-ontvankelijk in zijn verzoeken.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 23-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2013:4552

Zaaknummer: C/18/135834/FA RK 12-1801

Wetsartikelen: 8 EVRM en 1:377a lid 2 BW

RECHTSPRAAK

BJZ ontslagen uit voogdij. Kinderrechter benoemt pleegvader tot voogd van de minderjarige

De onder toezicht gestelde minderjarige verblijft inmiddels ruim drie jaar in hetzelfde pleeggezin. De moeder van de minderjarige is door de vader om het leven gebracht. De vader van de minderjarige is gedetineerd. De pleegouders verzoeken thans om BJZ te ontslaan van de voogdij over de minderjarige en de pleegvader te benoemen tot voogd.

De kinderrechter stelt voorop dat degene die de minderjarige ten minste één jaar in zijn gezin heeft verzorgd en opgevoed, de kinderrechter kan verzoeken om hem tot voogd te benoemen. Een dergelijk verzoek wordt slechts toegewezen wanneer dit in het belang van de minderjarige is (art. 1:299a BW). BJZ betwijfelt of het belang van de minderjarige is gediend met de benoeming van de pleegvader als voogd van de minderjarige. BJZ kwalificeert de relatie tussen de pleegmoeder en de minderjarige als symbiotisch en de pleegouders zouden de minderjarige te strak aan regels houden. BJZ wil daarom met behulp van een deskundigenonderzoek vaststellen of de minderjarige in het huidige pleeggezin op de goede plek zit.

De kinderrechter deelt de door BJZ geuite zorgen niet, aangezien deze onvoldoende door BJZ zijn onderbouwd. Het schoolrapport van de minderjarige vermeldt weliswaar dat de minderjarige wat strak aan regels wordt gehouden, maar dat zorgpunt is op school reeds met de pleegouders besproken. Bovendien vermeldt het schoolrapport tevens dat de minderjarige zich goed ontwikkelt. De kinderrechter neemt voorts in overweging dat de pleegouders hebben aangetoond dat zij – indien dit nodig mocht zijn – hulpverlening zullen inschakelen ten behoeve van de minderjarige. Een deskundigenonderzoek naar de opvoedingssituatie binnen het pleeggezin acht de kinderrechter dan ook overbodig.

Naar het oordeel van de kinderrechter heeft de minderjarige belang bij de eerbiediging van haar recht op family life met de pleegouders (art. 8 EVRM). Artikel 20 IVRK voegt daaraan toe dat continuïteit in de opvoeding en verzorging van de minderjarige dient te worden gewaarborgd. Volgens de kinderrechter is het bovendien de bedoeling van de wetgever geweest om de voogdij zo veel mogelijk te laten uitvoeren door natuurlijke personen. Omdat de minderjarige reeds drie en een half jaar in hetzelfde pleeggezin verblijft, dient haar plek in

dit gezin veilig gesteld te worden, zo luidt het oordeel van de kinderrechter. De kinderrechter wijst de verzoeken van de pleegouders daarom toe.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 12-02-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2013:5285

Zaaknummer: C/18/137321/FA RK 12-2398

Wetsartikelen: 1:299a BW, 8 EVRM en 20 IVRK